

тази негова мечта сж благоприятствували нѣкои външни условия.

Къмъ 1840 г. „Британското библиейско общество“ снабдило печатницата на Дамияни въ Смирна съ церковно-славянски букви, необходими за печатането на протестантска пропагандна литература. Фотиновъ, изглежда, е поддържалъ връзки съ „Британското библиейско общество“ и дори билъ условенъ да коригира първото и второто издание на Неофитовия преводъ на „Новия заветъ“. Неговитѣ връзки съ протестантитѣ, изглежда, не сж преминавали границата на обикновени служебни отношения и сигурно мисионеритѣ не сж му помогнали при издаването на „Любословие“. Иначе въ страницитѣ му би се отпечатилъ протестантскиятъ духъ. Но протестантитѣ, разбира се, сж помогнали косвено на Фотинова, — снабдявайки една печатница въ Смирна съ славянски букви.¹⁾

За издаването на списанието е спомогналъ и богатиятъ търговецъ Ралли хаджи Мавруди, който давалъ на Фотиновъ месечно по тридесетъ двестолъпника (талери), за да предплаща на печатаря, и станалъ неговъ главенъ настоятелъ въ Цариградъ за Европейска Турция. Списанието имало настоятели и въ Ромъния, Русия и Сърбия. На Фотинова помагалъ и Х. Тъпчилещовъ. Отъ други страни той не е получавалъ материална помощъ.

Въ 1842 г. Фотиновъ издава, както казахме, единъ пробенъ или по-скоро пропаганденъ брой отъ своето „Любословие“, който има следното наименование: „Любословие или периодическо списание разнихъ вѣдѣний. Издадено трудомъ Константина Г. Фотинова С. Смирна. Въ типографии Я. Дамиянова. 1842 г.“ Този брой съдържа 32 страници, фор. 8^о и е програмата и образеца за списанието, което почва да излиза две години по-късно. Въ добре съставеното „Предисловие любочитателемъ“ Фотиновъ изтъква първо подбудитѣ, които сж го накарали да издаде списанието. „Болгаре! — се провиква Фотиновъ въ позата на Отецъ Паисий, — смислитесе добро и разсмотряюще умно фжрлите погледатъ вашъ и смисльта ваша на по отдалечная места и на по разпрсстранниатъ народъ челоувѣческий; кой народъ е на землята толко сироммахъ и отдалеченъ отъ просвѣщението учителско, кое само прави човѣка да е челоувѣкъ, каквото го е Богъ создалъ, а не добитакъ?... Кой народъ е толко

¹⁾ Къмъ 40-тѣ години на XIX в. въ Турция е имало само нѣколко печатници, които притежавали славянски букви, затова повечето български книги се печатали извънъ отоманската империя. Първата българска печатница въ Турция е била открита въ 1838 г., въ Солунъ, отъ Архимандритъ Теодосий.